

soud správně zdůraznil. Bylo-li však dle Šu 10 odstavec první vyr. ř. nepřipustno, aby stěžovatel po zahájení vyrovnávacího řízení vedl exekuci zájmem movitých věcí vyrovnávacího dlužníka pro hlavní pohledávku a její úroky, což stěžovatel sám ve svém exekučním návrhu výslovně uznal, platí tato zásada i pro útraty sporu, vymáhané žalobou ještě před vyhlášením vyrovnávacího řízení (§ 7 vyr. ř.) současně s nárokem hlavním, jako jeho příslušenství, které dle Šu 24 vyrovnávacího řádu požívají i stejného pořadí s pohledávkou hlavní. Právní účinky vzniku pohledávky útratové, jako příslušenství pohledávky hlavní, působí již od doby, kdy byla hlavní pohledávka žalobou uplatňována, a nesejde na tom, že útraty byly teprve po zahájení vyrovnávacího řízení přiřčeny. Rekursní soud tudíž správně posoudil věc, když exekuční návrh na vydobytí těchto útrat z movitého jmění vyrovnávacího dlužníka zamítl.

Čís. 3689.

Ochrana nájemců.

Smír uzavřený za platnosti zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n., jímž zavázal se nájemce vykliditi byt dne 1. srpna 1923, stal se vydáním zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n. neplatným.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, R I 259/24.)

Smírem ze dne 8. dubna 1922 zavázal se nájemce vykliditi krám dne 1. srpna 1923. Návrh na povolení exekuce vyklizením soud prvního stupně zamítl, rekursní soud exekuci povolil. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Prisvědčiti dlužno stěžovateli, že navrhovaná exekuce neměla býti povolena, neboť exekuční titul, o nějž se návrh opírá, pozbyl donucovacími předpisy §§ 2 (3) a 7 (2) zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n. účinnosti. Stěžovatel nastěhoval se do krámu, jež má vykliditi, v létě 1921 bez přesné nájemní smlouvy a ujednal s odpůrci, byv jimi zažalován o vyklizení, poněvadž prý nemá k užívání krámu vůbec právního důvodu, dne 8. dubna 1922 soudní smír, jímž se zavázal vystěhovati se do 1. srpna 1923 pod exekucí. Podle smíru byl stěžovatel povinen po dobu, po kterou bude krámu užívati, platiti určitou činži, kdežto odpůrci se zavázali pronajati mu po 1. srpnu 1923 za stejnou činži krám jiný pod podmínkou, že se do té doby uprázdní. Podstatný obsah smíru záležel v tom, že byla o krám ujednána nájemní smlouva na určitou dobu podle Šu 1090 obč. zák. a mimo to byla smluvna vykonatelnost závazku, vykliditi krám dne 1. srpna 1923. Smír byl dojednán za platnosti zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. o ochraně nájemníků a neodporoval jeho předpisům. Ustanovoval sice již § 2 (3) tohoto zákona, že nájemní smlouvy, ujednané po 3. květnu 1920 na určitou dobu, pokládají se p o d o b u j e h o

platnosti za ujednané na dobu neurčitou, takže mohly býti vypověděny pronajímatelem jen se soudním přivolením, a předpis ten byl již tehdy povahy donucovací (§ 7 cit. zák.), takže nemohl býti vyloučen neb obmezen smlouvou stran, ale účinnost zákona čis. 275/20 byla omezena do 30. dubna 1922, takže jím nebyla účinnost a závaznost soudního smíru ze dne 8. dubna 1922 dotčena. Rovněž nelze se proti němu dovolávat stejných ustanovení zákona o ochraně nájemníků ze dne 27. dubna 1922, čis. 130 sb. z. a n., jehož platnost uplynula 30. dubna 1923. Ale také nový zákon o ochraně nájemníků ze dne 26. dubna 1923, čis. 85 sb. z. a n., platný od 1. května 1923 do 30. dubna 1924 obsahuje v §§ 2 (3) a 7 (2) stejné ustanovení donucovací povahy, že nájemní smlouvy učiněné na určitou dobu po 3. květnu 1920 se pokládají po dobu platnosti tohoto zákona za učiněné na neurčitou dobu s výpovědní lhůtou zvláštními předpisy stanovenou neb v místě obvyklou, a že tedy mohou býti proti vůli nájemcově zrušeny jen výpovědí se soudním svolením dle §u 1 zákona. Tímto předpisem pozbyl soudní smír, pokud jím byl stěžovatel zavázán, vystěhovati se bez výpovědi dne 1. srpna 1923, účinnosti, takže se ho navrhovatelé nemohou již dovolávat jako exekučního titulu. Soudní smír nepřestává býti proto, že byl učiněn před soudem a že jest vykonatelný, smlouvou (§ 1380 obč. zák.), jeho platnost a účinnost řídí se týmiž pravidly, která platí pro smlouvy ostatní. Byly-li donucovacími zákonnými předpisy změněny úmluvy stran o trvání nájemního poměru ve prospěch nájemníků, jsou dotčeny jimi i úmluvy obsažené v soudních smírech a nároky o ně se opírající.

Čís. 3690.

Konto W.

Ve sdělení komisionáře komitentu, že cenné papíry prodal na Vídeňské burse a výtěžek připsal na W-konto ku dni výplaty, jest spatřovati projev komisionáře, že nevstupuje do obchodu dle čl. 376, odstavec první, obch. zák. Tím, že komitent ku sdělení tomuto po drahnou dobu mlčel, vzdal se práva čl. 376, odstavec třetí, obch. zák.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, Rv I 1787/23.)

Žalovaná, tuzemská firma, byla v obchodním spojení s pražskou filiálkou vídeňské banky M. a dala jí příkaz ku prodeji cenných papírů na vídeňské burse. Banka prodala dne 20. února 1919 cenné papíry na vídeňské burse a připsala žalované výtěžek na konto W, zpravila o tom žalovanou a tato ničeho nenamítala. Proti žalobě právní nástupkyně pražské filiálky banky M. o zaplacení pohledávky z běžného účtu namítla žalovaná, že žalovaná pohledávka jest kryta výtěžkem za cenné papíry, prodané dne 20. února 1919 na vídeňské burse, kteroužto pohledávku jest prý žalující banka povinna zaplatiti v Kč. O b a n i ž š í s o u d y uznaly dle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.